

“Arif-i billahın aczden ve mehafetullahtan lezzet almasını” biraz açar mısınız? Verilen misalde annesinin sinesine korkuyla sarılan çocuktaki halet, bir refleks ve sevk-i fitrinin bir tezahürü değil midir?

Üstadımız bir risalesinde sevgi ve korku için harika bir ölçü getirir: **“Cemaline muhabbet etmek, celalinden havf etmek.”**

Allah’ın kudreti, azameti, izzeti, Kahhar ve Cebbar gibi celal ifade eden isimleri düşünülduğünde kalpte bir korku hasil olur. Bu korku kalbin bir vazifesi, dolayısıyla bir ibadetidir. Aynı şekilde, insan Allah’ın rahmetini, keremini, affını, Rahman, Rahim, Kerîm, Ğaffar, Rezzak gibi cemalî isimlerini düşündüğünde kalbinde bir muhabbet duygusu hasil olur. Bu cemalleri sevmek de kalbin bir görevi ve bir ibadetidir. Allah’ı sevmek de O’ndan korkmak da mahlukata beslenen sevgi yahut korkuya benzemez. Bunların birer ölçüsü vardır.

Muhabbetin ölçüsü ayet-i kerimede de açıkça beyan edildiği gibi Habibullaha ittiba etmektir.

“De ki, ‘Eğer siz Allah’ı seviyorsanız bana ittiba edin (uyun). Ta ki, Allah da sizi sevsin ve suçlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok Ğafur ve Rahimdir.’ ” (Âl-i İmran, 3/31)

Demek oluyor ki, sevgini ölçüsü salih ameldir, Allah Resulüne uymaktır. Aynı şekilde, korkunun ölçüsü de takvadır, haramlardan sakınmak, şirkten korkmak, kalbini mahlukata kaptırmamaktır. İşte arif insanlar salih ameli de severler, takvayı da. İbadeti severek yaptıkları gibi haramlardan da yine kendi istekleriyle ve severek kaçınırlar.

Üstad hazretleri, bir çocuğun, “annesinin şefkatli tokadından kaçıp yine annesinin sinesine iltica etmesi” örneğiyle, Allah’ın gazabından korkan müminlerin yine Allah’ın rahmetine sığınmaları gerektiğini ders veriyor. Bir müminin haramdan kaçınca helale kavuşması, takva dairesinde yaşamakla amel-i salihe ulaşması da aynı örnekle ortaya konulmuş oluyor. Takva, insanın cehennemden kaçması, Salih amel ise cennete koşması olarak düşünülürse, her ikisi de kulu Rabbine ulaştırır ve O’nun rızasına kavuşturur.

**.vardır îcâz bir câzlı’i âyetinde ﷻ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ ﷻ
Çünkü çok cümleler bu üç cümlenin içinde derc edilmiştir. Şöyle ki:**

Şu âyet diyor ki: “Allah’a (celle celâluhu) imanınız varsa, elbette Allah’ı seveceksiniz. Madem Allah’ı seversiniz; Allah’ın sevdiği tarzı yapacaksınız. Ve o sevdiği tarz ise: Allah’ın sevdiği zâta benzemelisiniz. Ona benzemek ise, ona ittibâ etmektir. Ne vakit ona ittibâ etseniz, Allah da sizi sevecek. Zaten siz Allah’ı seversiniz, tâ ki Allah da sizi sevsin.”

(1) bk. [Lem'alar, On Birinci Lem'a](#)